

Aleksandrovici Mosolov, șeful cancelariei Curții Imperiale, iar din toamna lui 1916, ministru-delegat în România. Guvernul rus s-a angajat nu doar să pregătească transferarea, dar a și garantat integritatea necondiționată a Tezaurului României atât în timpul transportării, cât și pe întreaga durată păstrarea lui. În Rusia au fost trimise nu numai rezervele de aur ale Băncii Centrale, dar, efectiv, toate economiile băncilor private românești, ale companiilor și ale cetățenilor. Inventarul a cuprins: documente, manuscrise, monede vechi, tablouri, cărți rare, arhivele mănăstirilor, colecțiile muzeistice aparținând instituțiilor publice și celor private, dar și 93,4 tone de aur. Aceste comori au azi o valoare de vreo 2,8 miliarde de dolari.

“Aurul românesc” a fost transmis în Rusia în două etape: la 12 și 14 decembrie 1916,

și în zilele de 23 și 27 iulie 1917. Sub paza unei unități de cazaci trenul a ajuns cu bine la Moscova, la 3 august 1917.

Apoi s-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat: o bandă bolșevică de teroriști a acaparat puterea sub directa conducere a statului major german, iar la 26 ianuarie 1918, Leiba Davidovici Bronstein, alias Troțki, a declarat public cu cinism: „Activele românești plasate la Moscova vor fi indisponibile pentru oligarhia română. Guvernul sovietic își asumă obligația de păstrare a acestor active, ca și pe cea de returnare ulterioară a lor în mâinile poporului român”.

Cuvântul lui Leiba este lege, astfel încât poporul român, care de mult și-a răsturnat regii, așteaptă și în prezent să-i fie restituit propriul Tezaur. Pentru a aprecia întreg cinismul situației trebuie să amintim în

mod neapărat despre cele trei restituiri oficiale, făcute în 1935, în 1956 și 2008. Aceste restituiri au fost însoțite de o retorică triumfalistă de genul celei din următorul comunicat publicat la 12 iunie 1956 în presa sovietică: “În toți acești ani, poporul sovietic a păstrat cu meticuloasă grijă operele de artă de o mare valoare istorică și artistică. Guvernul URSS și poporul sovietic au tratat întotdeauna aceste valori ca fiind proprietatea inalienabilă a poporului român”.

E frumos, nu-i așa? E nobil. E onest. Cum i se și cuvine oricărei țări cu demnitate, nemaivorbind despre o superputere. Am înapoiat picturi, desene, manuscrise, hrisoave, arhive, monede de aur, medalioane, icoane, odoare bisericesti, am înapoiat până și rămășițele pământești ale eminentului gânditor Dimitrie Cantemir. Am uitat însă